

Draga braćo i sestre, naša je prvostolnica ispunjena trostrukom radošću.

1. Slavimo svetkovinu njezina zaštitnika apostolskog prvaka sv. Petra.
2. Na ovom euharistijskom slavlju ćemo po svećeničkom ređenju prezbiteriju naše nadbiskupije pridružiti petoricu novih članova - petoricu mladomisnika. U ime svih nas okupljenih pozdravljam, zato, Vas dragi ređenici, koji danas Kristu Gospodinu poklanjate i na raspolaganje stavljate čitavo svoje biće; sve što imate i što jeste.

Pozdravljam među nama našeg časnog i poštovanog oca, nadbiskupa i metropolita u miru, mons. Marina Srakića. Pozdrav svima vama, draga braćo svećenici. Većina među nama bila je za svećenike zaređena ovdje na današnji dan, tako da danas ovdje raspirujemo i obnavljamo milosni dar svećeničkoga reda.

Dok od srca pozdravljam sve Vas župnike i župne vikare, i sve umirovljene svećenike, među nama posebno pozdravljam:

- dekane, članove našeg Prvostolnog kaptola sv. Petra, apostola, u Đakovu te biskupske vikare na čelu s generalnim vikarom naše nadbiskupije mons. Ivanom Ćurićem;
- predstojnika Nacionalnog katehetskog ureda HBK mons. Ivicu Pažina
- te ravnatelja Hrvatskoga Caritasa i Hrvatske katoličke mreže mons. Fabijana Svalinu.

Danas je osobito radosna zajednica Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu na čelu s rektorom mo Ivanom Andrićem. Sa zahvalnošću pozdravljam njega i uz njega ostale sjemenišne odgojitelje i poglavare te akademsku zajednicu našeg Katoličkog bogoslovnog fakulteta, sve profesore, djelatnike i sve studente.

Na poseban su način danas radosne obitelji te župne zajednice koje su nam podarile petoricu naših mladomisnika. Sa zahvalnošću pozdravljam Vas dragi roditelji naših ređenika, obitelji i rodbinu ređenika, te vas župnike i župljane župnih zajednica iz kojih potječu naši današnji ređenici. To su župa Odvorci - a u njoj osobito filijala Brčino, župa Otok, Župa Gospe Brze pomoći u Sl. Brodu, župa Štitar i župa Đakovački Selci. Pozdravljam i sve Vas dragi vjernici iz župa đakonskog praktikuma naših ređenika te iz drugih župa naše nadbiskupije koji

ste danas došli u svoju katedralu u Đakovu, a posebno one koji su zbog toga ostavili svoje župne i filijalne crkve te će večeras ondje slaviti svoje nebeske zaštitnike: svetog Petra i sv. Pavla.

Pozdravljam i sve vas dragi bogoslovi i sjemeništarcu, vas časne sestre redovnice i pripravnice na redovničke zavjete i posvećeni život te sve naše vjeroučitelje.

Svima vama vjernicima i vama braćo svećenici koji nosite ime jednoga od dvojice apostolskih prvaka ili ste ih izabrali za svoje nebeske zaštitnike čestitamo Vaš današnji imendan.

3. Imamo i još jednu novu dimenziju današnjega slavlja. U grbu grada Đakova nalazi se lik apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla. No, iako su u grbu, njih dvojica nisu bili službeno izabrani kao zaštitnici Grada i Grad nije imao svoje zaštitnike. Gradsko vijeće Grada Đakova je, stoga, na svojoj sjednici proljetos predložilo da sv. Petar i Pavao i službeno budu proglašeni nebeskim zaštitnicima grada Đakova. I mi kao Nadbiskupija ovaj prijedlog rado prihvaćamo te danas sv. apostole Petra i Pavla slavimo i kao nebeske zaštitnike Grada i svih žitelja grada Đakova. Među nama, istodobno, s posebnim poštovanjem, pozdravljam gradonačelnika Grada Đakova gosp. Marina Mandarića, njegove prisutne suradnike i predstavnike Gradskih institucija te njima i svim građanima Đakova po zagovoru sv. Petra i Pavla želimo i molimo svjedočku ustrajnost u promicanju općeg dobra i općeljudskih vrednota u našoj sredini.

Draga braćo i sestre, Bog nas je u Kristu uz ljubio, izabrao i posvetio. Apostolskim je prvakom učinio nepostojanog Šimuna Petra, koji ga je čak i izdao. Obratio je i apostolskom je zboru pridružio nekadašnjeg progonitelja Pavla, koji je na svojoj savjesti nosio neke vjerne Isusove učenike. Potaknuti raskajanošću sv. Petra i mučeničkim svjedočanstvom apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, priznajmo i svi mi svoje grijeha i od srca se za njih pokajmo te od Dobrog Oca zamolimo milosrđe i oprostjenje, kako bismo dostojno i plodonosno slavili sveto euharistijsko otajstvo i svećeničko ređenje.

Ispovijedam se...

Živi Krist nam svoje neiscrpno otajstvo danas priopćava u osobitom tonalitetu: služeći se izabranim svjedocima, apostolima Petrom i Pavlom.

Gledajući životni put te dvojice apostola, možemo se pitati: zašto njih dvojica i od kada počinju biti posebni i veliki? Uočavamo da im veličina nije dana „po sebi“, niti su je primili po rodu i plemenu, „po tijelu i krvi“, nego od Boga, koji ih je pozvao u svoju službu. Njihova je zasluga ta što su se za Božji poziv zainteresirali, obratili mu svoju pozornost i krenuli za njim.

Dragi ređenici, to je i veličina svakog zaređenog službenika te zavjetovane osobe pred Bogom. Bog Vas je zavolio, pratio Vas pogledom svoje ljubavi, u nekom je trenutku u Vaše srce položio klicu svećeničkog poziva, Vi ste toj klici poklonili svoju pozornost, njegovali je i došli na sam prag svećeničkog ređenja. Susret s Bogom koji zove vrlo je sugestivno opisan u novozavjetnim spisima. On uvijek uključuje obraćenje. Kad Bog nekoga zove, svojim ga zvanjem zatiče u određenoj životnoj situaciji i od pozvanoga traži da se trgne, da se okrene i da mu pokloni svoju pozornost. Radi svojih osobitih planova s pozvanim nudi mu ruku i poziva ga da ostavi sve ostalo i sve mogućnosti te da mu nepodijeljena srca i duše, bude potpuno odan suradnik i njegov pouzdanik. To vrijedi i za svaki Božji poziv, u bilo koju službu, uključujući i poziv na izgradnju Crkve kroz bračni i obiteljski život, te po služenju općem dobru društva. Tko je god pred Bogom postao velik, postao je to zahvaljujući svome obraćenju - odazivu na Božji poziv.

Po čemu su Petar i Pavao bili veliki i što daje njihovu liku konačnu veličinu, onu koju danas slavimo? U oči nam upadaju njihove sljedeće odlike: zanos, oduševljenje, zaljubljenost, očaranost osobom Isusa Krista - što je proizlazilo iz vjere da je Isus za kojim su pošli Mesija. A onda su kao posljedica i plod njihove vjere i odnosa prema Isusu kao Mesiji do izražaja došle: njihova izdržljivost, strpljenje, svladavanje kušnji, upornost i predanje čitavim bićem. Petar i Pavao, poslije poziva i obraćenja, ne žive za sebe i na svoju odgovornost. Oni žive potpuno izručeni i predani Isusu i njegovu Duhu. Svaki korak naprijed, svaka nova inicijativa i pothvat, svako rješenje - koliko god ih ono stajalo truda, napora i muke - bio je plod njihova otvaranja i povjeravanja Bogu i njegovu utjelovljenom Sinu Isusu. „Ti si Krist - Pomazanik, Sin Boga živoga!“ Taj Petrov odgovor na Isusovo pitanje apostolima: „A vi, što vi kažete tko sam ja?“

nije bila naravna pronicljivost i oštroumnost, nego vjera. Petar je vjerovao da je uz njih dvanesticu Krist - Pomazanik, da je Sin Božji njihov saveznik, da ih on vodi i da im želi dobro. Za tu sigurnost oni žive sve više i više, ne samo danima i godinama nego i svim svojim silama, svojim sposobnostima i dubinom svojih osjećaja. Što je vjera u njima više zorila, to se više stapala s privrženošću, s ljubavlju i sa slušanjem koje je spremno na djelovanje u skladu s Isusovim riječima.

O tome govori i pohvala što ju je Isus u obliku „blaženstva“ tom prigodom izrekao Petru: „Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj, koji je na nebesima. A ja tebi kažem, ti si Petar - Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima; a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.“ Šimun je blažen i velik, iako u njemu tada još nije bilo sve onako kako to Bog očekuje - kao i u nama; blažen je zato što sluša riječ Boga koji mu otkriva otajstvo svojega Sina Isusa Krista. I Petar od tada stalno, pa makar i uz klonuća i padanje, raste u pozornosti prema Bogu i sluša njegovu riječ; osluškuje i ostvaruje nadahnuća i poticaje koji mu dolaze iz toga slušanja. A vrhunac njegova zajedništva s Bogom bila je moć: da Bogu kaže „Amen“ - „Da“, te kad je postao nesposoban Bogu reći „Ne“.

Petar je ostao kao čovjek kolebljiv i slab. Morao je trajno rasti u svojoj vjeri te produbljivati odgovor kojega je dao kod Cezareje Filipove. Pokazat će se čak i kao veliki slabić, koji je u odlučnom času, zbog straha za svoju kožu, zatajio Isusa, kojega je iskreno ljubio.

Petar je morao produbljivati svoj vjernički odgovor. Na svom vjerničkom putu morao je umirati svojim shvaćanjima te naučiti da je Krist Sin Boga živoga upravo po svojoj slobodi za umiranje i smrt. Svoj vjernički odgovor je uspijevaio produbljivati zahvaljujući snazi svoje ljubavi prema Isusu. I to je tajna Petrove apostolske ustrajnosti unatoč svemu, unatoč vlastitoj ljudskoj slabosti – tajna vjernosti sve do mučeničke smrti.

Ne ostvaruje li se, dragi ređenici, ova Isusova riječ i na Vama danas, ovdje u našoj prvostolnici, posvećenju apostolu Petru?! "A ja tebi kažem: Ti si Petar-

Stijena i na toj stijeni gradit ću Crkvu svoju." Znakovito je u ovom trenutku da i tu gore, iznad ovoga mjesta na kojemu ću položiti ruke na Vaše glave, stoje napisane Isusove riječi Petru: „Tu es Petrus e super hanc petram edificabo Ecclesiam meam et portae inferi non praevallebunt adversum eam er tibi dabo claves regni caelorum. I što god svežeš na zemlji bit će svezano i na nebesima; a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.“ Danas, po ovom vašem svećeničkom ređenju, Isus svakome od Vas ponaosob govori: "A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena".

I od vas se, dragi ređenici, kao i od apostolskih prvaka, očekuje da nepodijeljena pripadnost Gospodinu bude miomiris vašega života. Ne može se biti dobar svećenik i ustrajati u apostolskoj pastoralno-katehetskoj revnosti bez toga osobnoga odnosa s Isusom. Pozvani ste nastaviti Kristovo djelo posvećivanja. Svojim ćete životom „predstavljati“ Gospodinovo tijelo i krv – izvor otkupljenja i novoga života – i to ne samo po slavljenju Euharistije, nego i po svojim svakodnevnim odlukama i činima, darivanjem samih sebe, životom predanim za sve ljude žarom Kristove ljubavi. Ne možemo biti slika Krista - Glave Crkve ukoliko trajno ne usklađujemo svoj život s onim što vršimo, jer samo tako možemo biti potpuno i istinski poslušni Kristovoj zapovijedi: «Ovo činite meni na spomen!»

Dragi ređenici, došao je sada trenutak u kojem ćete svoj odgovor Isusu "A vi, što vi kažete tko sam ja" svečano potvrditi pred čitavom Crkvom i ona ga s današnjim liturgijskim slavljem prihvaća te službeno i javno potvrđuje. Gospodin vas je pozvao, a Crkva će dovršiti taj poziv, potvrditi ga i na temelju Vašega javnog odaziva zapečatiti sakramentom svetoga Reda. Po obredu svećeničkoga ređenja Gospodin će sada i nad svakim od vas izgovoriti svoju riječ koja će vas na nov način ucijepiti u otajstveno tijelo njegove Crkve te tako promijeniti i odrediti Vaš identitet: Ti si Josip, Nikola, Domagoj, Petar, Mario - Stijena, drugi Krist, slika Krista Glave Crkve. Budite svjesni da postajete pastiri i pred očima uvijek imajte Krista - dobroga pastira i današnjih apostolskih prvaka, sv. Petra i sv. Pavla, koji su položili život svoj za svoje ovce.

Pouzdavajući se u milost onoga koji Vas je izabrao i pozvao da Vas sebi suobličite, pristupimo sada obredu svećeničkoga ređenja.